

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **N. T. H.**
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
bytem v ČR: P.
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019 č.j. CPR-39625-3/ČJ-2018-930310-V238

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 27. 11. 2018 č.j. KRPA-256113-35/ČJ-2018-000022. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, především tedy žalobkyně, neboť byl nedostatečně posouzen zásah do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaný se nevypořádal náležitě s odvolacími námitkami. Správní orgány nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti svých rozhodnutí a k situaci žalobkyně přistoupily formalisticky a necitlivě. Žalovaný se námitkou nepřiměřenosti zabýval formálně a jeho závěry nejsou v tomto ohledu relevantně odůvodněny. Žalobkyně dále namítala, že budování rodinného života je součástí života jako takového, jehož vývoj nelze objektivně zastavit nebo jaksi mechanicky plánovat, jinými slovy v době vydání rozhodnutí žalobkyně vedla společný život se svým manželem, který má veškeré zázemí na území České republiky jako i sama žalobkyně. Vycestování z území České republiky a následné zajištění pobytového oprávnění není garantováno žádným právním předpisem a tak hraničí s ještě větší nejistotou, než o které hovoří žalovaný, a při neúspěšném výsledku by se žalobkyně teoreticky se svým manželem nemusela už nikdy shledat, resp. vést společný rodinný život, neboť její manžel by pravděpodobně kvůli finančnímu zajištění na základě zde vybudovaného zázemí dlouhodobě setrval na území České republiky. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobkyně, že rozhodně nesouhlasí se závěrem správního orgánu prvního stupně, že vlastní nečinností zavinila problémy s pobytovým oprávněním a měla nebo i do budoucna bude mít dostatečné možnosti na to, aby si zařídila určitý druh pobytu na území. K tomu žalobkyně zopakovala, že právě po celou dobu svého pobytu na území se snažila o zachování pobytového oprávnění, příp. o jeho vyřízení, a průběh tohoto snažení správní orgán prvního stupně podrobně popisuje v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný se nevypořádal náležitě s námitkou žalobkyně v tom smyslu, že žalobkyně nepopírá, že porušila zákon České republiky, za to si však odpykala trest a nadále se snaží vést řádný život, a dále s námitkou tendenčního posouzení délky (16 let) jejího pobytu na území České republiky. Proto žalobkyně nesouhlasila se závěrem správního orgánu prvního stupně, že rozhodnutím o správním vyhoštění bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem žalobkyně na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Protiprávní jednání, kterého se žalobkyně v minulosti dopustila, nic nemění na délce jejího pobytu, hloubce vybudovaného zázemí v České republice a intenzitě jejího rodinného života, který je rovněž spjat s územím České republiky. Doba správního vyhoštění je v její situaci neprosto nepřiměřená okolnostem případu. Žalobkyně dále namítala, že jí měla být uložena povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, správní orgány však tuto možnost nezvážily. Dále žalobkyně odkazovala na judikaturu týkající zásahu do soukromého a rodinného života cizince a závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 4. 7. 2019 žalobkyně setrvala na svých právních názorech a procesním stanovisku. Žalovaný se z jednání omluvil.
5. Správní spis obsahuje především následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 7. 2018 č.j. KRPA-256113-2/ČJ-2018-000022, opis z evidence rejstříku trestů ohledně žalobkyně ze dne 9. 7. 2018, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 9. 7. 2018 č.j. KRPA-256113-13/ČJ-2018-000022, protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka správního řízení ze dne 9. 7. 2018

č.j. KRPA-256113-14/ČJ-2018-000022, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 3. 2018 č.j. OAM-2192-45/ZR-2015, rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 6. 2018 č.j. MV-46302-4/SO-2018, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 7. 9. 2018 č.j. KRPA-256113-28/ČJ-2018-000022, oddací list ze dne 25. 10. 2017, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 9. 2018, vyjádření žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 7. 11. 2018, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 11. 2018 č.j. KRPA-256113-35/ČJ-2018-000022, odvolání žalobkyně ze dne 29. 11. 2018 a doplnění odvolání ze dne 10. 12. 2018, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019 č.j. CPR-39625-3/ČJ-2018-930310-V238.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 9. 7. 2018 se ke správnímu orgánu prvního stupně dobrovolně dostavila žalobkyně k vyřešení oprávněnosti svého pobytu na území České republiky. Předloženým cestovním pasem bylo zjištěno, že se na území České republiky nachází neoprávněně. V pase bylo vylepeno české výjezdní vízum platné od 25. 6. 2018 do 5. 7. 2018 na délku 11 dnů. Provedenými lustracemi nebylo zjištěno žádné řízení, které by žalobkyni opravňovalo k pobytu na území ČR. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 9. 7. 2018 bylo zjištěno, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2014 sp. zn. 42 T 1/2014 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014 sp. zn. 12 To 106/2014 byla žalobkyně pravomocně odsouzena za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a to k trestu 5 let odnětí svobody ve věznici s ostrahou (v listopadu 2015 byla žalobkyně podmíněně propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody), a dále k trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Dne 9. 7. 2018 bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně při svém výsledku k dotazům správního orgánu prvního stupně mimo jiné uvedla, že poprvé do schengenského prostoru přicestovala v roce 2002 a naposledy dne 13. 1. 2012 z Vietnamu letecky, a to za účelem podnikání. Poté, co jí skončilo pobytové oprávnění, nevycestovala, protože má podanou žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení se svým manželem. Poté dostala předvolání, že se má dostavit na OAMP, a následně jí byl vydán výjezdní příkaz na 11 dnů do 5. 7. 2018. Od roku 2002, kdy na území ČR přicestovala, jej opustila několikrát. Naposledy byla ve Vietnamu v roce 2012 za svou rodinou, kterou tvoří 4 sourozenci. Měla trvalý pobyt, nyní má podanou žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení s manželem, nerozumí tomu, proč jí byl vydán výjezdní příkaz. Má podanou žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení. Žádost podala v době platnosti trvalého pobytu. Neví, zda si je vědoma svého protiprávního jednání a možných důsledků z něj vyplývajících. Zvolila nového právního zástupce, chce vědět, kde je chyba. Dále uvedla adresu, kde se zdržuje, bydlí se svým manželem, v bytě bydlí od dubna 2018. Žalobkyně je vdaná, manžel, vietnamský státní příslušník, má na území ČR povolen trvalý pobyt. Žalobkyně v ČR nic nevlastní, ve Vietnamu také nic nevlastní. Nemá zde vazby, je křesťanského vyznání. Manžel ji živí. Předtím pracovala ve vietnamské restauraci, ale nyní nemá pobyt, tak nemůže pracovat. Peníze na vycestování do Vietnamu by měla od svého manžela. Žalobkyně dále uvedla, že má syna (nar. ...), který je nyní ve Vietnamu, kde se o něj starají rodiče jeho otce. Otec dítěte je nyní v ČR ve výroku trestu odnětí svobody. Žalobkyně si s ním dopisuje, ale už s ním nic nemá, žije jiný život, pouze s ním má syna. Syn je ve Vietnamu od roku 2015, chodí tam do školy. Prarodiče se starají o syna s pomocí tety ze strany otce dítěte. Zatím žalobkyně finančně nepřispívá na

svého syna, občas mu pošle dárky do Vietnamu. V České republice žalobkyně nemá nikoho z rodiny, má zde pouze manžela. Ten má trvalý pobyt na území České republiky, zatím neplánují vycestovat do Vietnamu, manžel musí chodit do práce, pracuje ve vietnamské restauraci v kuchyni. Žalobkyně nesdílí domácnost s občanem EU, nemá zde závazky, vazby nebo pohledávky. Provozovala zde obchod s drogami, za což dostala trest pět let. Uvedla, že může vycestovat do Vietnamu, má tam kde bydlet. Nepožívá návykové látky. Nemá překážku ve vycestování, má zde manžela, chce zůstat s ním. Uzavřeli sňatek v roce 2017. Dále chce pozvat syna do České republiky, aby zde mohl žít s nimi, narodil se v České republice. V případě správního vyhoštění žalobkyně vycestuje dobrovolně. Ve Vietnamu jí nic nehrozí. Nemá překážku ve vycestování.

7. Ve správním spise se nachází rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 3. 2018 č.j. OAM-2192-45/ZR-2015, jímž bylo žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců a současně jí byl dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí; odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 6. 2018 č.j. MV-46302-4/SO-2018 (v právní moci ode dne 6. 6. 2018). Správní orgány zde dospěly k závěru, že žalobkyně s ohledem na svoje odsouzení za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (viz výše), představuje závažné nebezpečí pro veřejný pořádek a v minulosti se dopustila obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, neboť se dne 18. 10. 2004 provdala za občana ČR, se kterým nikdy nežila, poznali se až na svatbě (manželovi žalobkyně byla slíbena finanční odměna ve výši 20.000 Kč). Sňatek proběhl v době, kdy žalobkyni byla zamítnuta žádost o azyl, byla podána žaloba a její další pobyt byl nejistý. Tehdejší manžel dne 7. 3. 2005 podal žádost o rozvod manželství, jež bylo pravomocně rozvedeno dne 8. 2. 2006. Sňatek tak byl dle správních orgánů bez jakýchkoliv pochybností ryze účelovým, ze strany žalobkyně se jednalo o snahu legalizovat si pobyt v ČR a ze strany občana ČR se jednalo o snahu získat finanční odměnu ve výši 20.000 Kč, což konstatoval ve svém rozsudku č.j. 27 C 386/2005-35 i Okresní soud v Teplicích.
8. Dne 7. 9. 2018 proběhl výslech současného manžela žalobkyně, vietnamského státního příslušníka. Ten uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 1997 za účelem návštěvy svých příbuzných žijících v ČR. Poté na území pobýval na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání a v roce 2006 zde získal trvalý pobyt. S manželkou měl svatbu dne 25. 10. 2017 na vietnamském zastupitelském úřadě v Praze. Poznal ji v roce 2016 na Sapě, kam chodil nakupovat zboží. Pozdravili se a následně se spolu začali bavit. Požádal ji o telefonní číslo. Často se telefonicky kontaktovali a poté se dohodli na osobních schůzkách. Začali spolu chodit až v roce 2017, v měsíci srpen nebo září. O tom, že manželka byla v roce 2014 pravomocně odsouzena, neví, nebavili se o tom. Nyní to ví, ale neví, za co byla odsouzena. Bydlí spolu v pokoji v domě, kde jsou v témže patře ještě dva pokoje, z nichž jeden obývá majitel domu a druhý obývá vietnamský pár. Manželka nepracuje, nemůže pracovat, on pracuje jako kuchař, jeho příjem je asi 30.000 Kč/měsíc. Pomáhá živit svou manželku, která nepracuje. Za nájem platí 5.000 Kč/měsíc, jinak klasické výdaje. V České republice manžel žalobkyně nikoho nemá, děti nemá. Ve Vietnamu má sourozence a rodiče, byl tam naposledy v roce 2007. V případě správního vyhoštění žalobkyně by došlo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého života, manželka má podle něj žít spolu se svým manželem. Kdyby došlo ke správnímu vyhoštění žalobkyně, vycestoval by s ní. Jeho manželka má jedno dítě, syna, který žije ve Vietnamu, dříve žil v ČR. Neví, kdy ho manželka viděla naposledy, je s ním v telefonickém kontaktu, on jej osobně nikdy neviděl. Ví, že manželka byla v minulosti provdána za českého občana, ale neví, jak se jmenuje. Mají normální vztah, žijí spolu. Manželka řekla, že čeká na vyřízení dokladů a poté bude chodit do práce. Chtěli by do budoucna děti, ale nemají peníze. Manželka zde chce pouze zůstat a pracovat.

9. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 9. 2018 č. ZS43956 vycestování žalobkyně do Vietnamu je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 11. 2018 č.j. KRPA-256113-35/ČJ-2018-000022 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce dvou let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo dále vysloveno, že na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 6. 5. 2019 č.j. CPR-39625-4/ČJ-2018-930310-V238, kterým bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
12. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
13. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout*

ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

14. Pokud jde o námitky žalobkyně o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a o tom, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav, dbali, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny zájmy osob, jichž se jejich činnost týká, přičemž podrobně uvedli své právní úvahy učiněné na základě tohoto skutkového stavu (proto jejich rozhodnutí nelze považovat ani za nepřezkoumatelná). Vzhledem k tomu, že žalobkyně nekonkretizovala, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, soud se touto námitkou blíže nezabýval.
15. Co se týče otázky přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, jakož i otázky dopadu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života, tyto otázky správní orgány dle závěru soudu posoudily správně. K tomu lze odkázat na s. 8-12 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde je mimo jiné uvedeno, že žalobkyně má na území České republiky manžela vietnamské státní příslušnosti, který zde má povolen trvalý pobyt a s nímž uzavřela sňatek dne 25. 10. 2017. Žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně ode dne 6. 7. 2018 do dne 9. 7. 2018, kdy byla zajištěna Policií České republiky. Žalobkyně byla v prosinci 2014 pravomocně odsouzena za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a to k trestu 5 let odnětí svobody ve věznici s ostrahou (v listopadu 2015 byla žalobkyně podmíněně propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody), a dále k trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Žalobkyni byla dána šance svůj neoprávněný pobyt řešit, případně z území České republiky vycestovat, to však neučinila. Žalobkyně dne 9. 4. 2018 podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, vedeno pod č.j. OAM-06759/DP-2018, na základě podané žádosti však nebyla oprávněna pobývat na území. Syn žalobkyně (nar. 2010) žije s rodiči jeho otce ve Vietnamu, otec dítěte se nachází v České republice ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobkyně si s ním dle svého tvrzení pouze dopisuje, nic ji k němu nepojí, pouze společný syn. Dále správní orgán prvního stupně konstatoval: *„Cizince tedy muselo být zcela jasné, že bude muset vycestovat z území ČR. Cizinka vyčerpala veškeré zákonné možnosti, jak svůj pobyt spojit s územím ČR. Pokud by chtěla cizinka svého manžela i nadále navštěvovat, mají k tomu bezesporu možnost kdekoli v místě, kde budou mít povolen pobyt. Po uplynutí zákazu pobytu může cizinka opětovně podat žádost o pobyt v České republice nebo v jiném členském státě. Ostatně její manžel je také Vietnamec, proto může se svou manželkou vycestovat do domovského státu a tam společně žít a počít potomky. Cizinka také nemá na území ČR povolen pobyt, a tudíž nemůže vykonávat výdělečnou činnost. K tvrzení cizinky, že je finančně závislá na svém manželovi, správní orgán uvádí, že její manžel ji může finančně podporovat z území ČR, kde vykonává výdělečnou činnost, nebo, jak už bylo zmíněno výše, s manželkou vycestovat a pomáhat jí v domovském státě. Pokud cizinka opustí území, může po uplynutí poloviny sazby vyhoštění využít ustanovení § 122 zákona č. 326/1999 Sb. a požádat o zkrácení doby vyhoštění. Dosavadně může být komunikace mezi ní a manželem zajištěna prostřednictvím moderního telekomunikačního zařízení, jako je videohovor prostřednictvím veřejné sítě internet. V případě výše jmenované správní orgán rozhodně neshledal takový stupeň integrace do společnosti České republiky, který by měl být překážkou pro její vycestování. Ve Vietnamu žije její syn, může za ním vycestovat a spolu se následně vrátit do*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ČR po získání pobytového oprávnění. Cizinka se nijak nezapojuje do veřejného dění, nemá zde vytvořeny kulturní a společenské vazby a od roku 2004, co se zdržuje na území, neměla snahu integrovat se do české společnosti. Příkladem může být například skutečnost, že neumí český jazyk a také zásadní skutečnost, že cizinka byla Městským soudem v Praze dne 16. 12. 2014 odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dobu 5 let za obchodování s narkotiky. Na základě této skutečnosti bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu a byl jí vystaven výjezdní příkaz k vycestování. Tento ovšem nerespektovala a pobývala zde i nadále neoprávněně. O této skutečnosti musel být také informován i její manžel, proto muselo být oběma partnerům zřejmé, že cizinka bude muset dříve či později území České republiky opustit. Správní orgán také nepřehlédl skutečnost (rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky pod č.j. OAM-2192-45/ZR-2015), že cizinka přicestovala do ČR v prosinci roku 2003 ilegálně kamionem a dne 17. 1. 2004 požádala účelově o azyl z důvodu legalizace pobytu. Žádost o azyl byla dne 4. 2. 2004 pravomocně zamítnuta. Dne 18. 10. 2004 se účelově a fiktivně provdala ..., aby obcházením zákona získala povolení k trvalému pobytu. Toto manželství bylo pravomocně dne 8. 2. 2006 rozvedeno. Takové jednání cizinky nepovažuje správní orgán ani za její upřímnou snahu o integraci do české společnosti, když nebyla schopna primárně dodržovat zákon o pobytu cizinců, dopustila se úmyslně trestné činnosti, čímž jasně demonstrovala svůj neodpovědný postoj k právním předpisům hostitelské země a také skutečnost, že cizinka získala trvalý pobyt na základě fiktivního sňatku s občanem ČR. Obchod s narkotiky patří mezi nejzávažnější trestnou činnost, navíc s negativním dopadem na společnost, veřejný pořádek a veřejné zdraví. Cizinka se podílela na distribuci narkotik ve značném rozsahu, je tedy naprosto zřejmé, že snadný zisk z protizákonné činnosti distribuce narkotik vyměnila za možnost ztráty pobytového oprávnění – trvalý pobyt.“

16. Městský soud v Praze se s odkazovaným odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, s nímž souhlasil i žalovaný (viz s. 4-6 žalobou napadeného rozhodnutí), zcela ztotožňuje. Z uvedených důvodů je zřejmé, že zájem na tom, aby se na území České republiky zdržovali cizinci pouze s platným pobytovým oprávněním, převáží nad právem na soukromý a rodinný život žalobkyně, zvláště pak s ohledem na dosavadní intenzivní protiprávní a nemorální jednání žalobkyně (závažná trestná činnost, uzavření účelového manželství,...) i na to, že její nezletilý syn pobývá na území Vietnamu; manžel žalobkyně je pak vietnamské státní příslušnosti, a tedy žalobkyně se svým manželem mohou svůj soukromý a rodinný život vést na území Vietnamu (případně komunikovat spolu prostřednictvím moderních technologií na dálku). V dané věci se tak nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Z předestřených důvodů zdejší soud ani neshledal uložení správního vyhoštění jako opatření nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Ve věci žalobkyně pak nebyly splněny zákonné podmínky pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců, jelikož naplnila důvody pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. téhož zákona a tento postup nebyl nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života (srov. podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017 č.j. 9 Azs 67/2017-34), pročež námitka ohledně nepřekvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území a o nevhodnosti formy zvoleného opatření (uložení správního vyhoštění) nemůže obstát. Soud podotýká, že námitky žalobkyně týkající se možnosti nezískání pobytového oprávnění žalobkyní po uplynutí doby, na kterou jí bylo uloženo správní vyhoštění, považuje za spekulativní, navíc nijak nevylučují

shora uvedený závěr, že žalobkyně se svým manželem může žít tam, kde budou mít oba legální pobytové oprávnění (např. právě ve Vietnamu), a proto se jimi soud blíže nezabýval.

17. Pokud jde o žalobkyní odkazovanou judikaturu, tato nikterak neodporuje závěru, že dotčení rodinného a soukromého života žalobkyně je únosné a přiměřené v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky a všech států Evropské unie pobývali pouze cizinci, kteří splňují podmínky vstupu a pobytu v schengenském prostoru (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018 č.j. 8 Azs 164/2017-42). V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019 č.j. 2 Azs 210/2017-57: „Zároveň je třeba zdůraznit, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94).“ Co se týče žalobkyní poukazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 č.j. 3 Azs 240/2014-35, publ. pod č. 3330/2016 Sb. NSS, soud nikterak nezpochybňuje závěr tohoto rozsudku, že otázka posouzení přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života cizince není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu (soud ostatně tímto způsobem přistupuje k soudnímu přezkumu). Skutkové okolnosti případu projednávaného v tomto žalobkyní odkazovaném rozsudku se však zásadně odlišují od nyní posuzované věci, a to přinejmenším proto, že v rozsudku č.j. 3 Azs 240/2014-35 měla cizinka na území České republiky děti a rovněž nebyla v minulosti odsouzena za závažnou trestnou činnost a nedopustila se obcházení zákona – účelového uzavření sňatku – za účelem získání trvalého pobytu. Žalobkyní odkazovaná judikatura tak není pro její věc případná. Soud s ohledem na vše shora uvedené uzavřel, že správní orgány se otázkou zásahu do soukromého a rodinného života, jakož i otázkou přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění zabývaly dostatečně, přičemž soud v jejich postupu neshledal žádné pochybení a s jejich hodnocením se plně ztotožnil.
18. Žalobkyně rovněž namítala, že se žalovaný nevypořádal s jejími konkrétními námitkami. Tato žalobní námitka není důvodná. Na s. 6 napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjádřil k odvolací námitce, že žalobkyně sice porušila zákon České republiky, za to si však odpykala trest a nadále se snaží vést řádný život. K tomu žalovaný uvedl, že s námitkou souhlasí toliko do té míry, že si žalobkyně odpykala trest na základě odsouzení k trestu odnětí svobody. Naproti tomu žalobkyně poté, co bylo zrušeno její povolení k trvalému pobytu a byl jí vydán výjezdní příkaz, tento nerespektovala a nadále pobývala na území České republiky, čímž se dopustila protiprávního jednání spočívajícího v neoprávněném pobytu na území České republiky, čímž porušila § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se dále k odvolací námitce žalobkyně ztotožnil s hodnocením správního orgánu prvního stupně (viz s. 6-7 rozhodnutí žalovaného) ve vztahu k době pobytu žalobkyně na území České republiky a jejímu hodnocení, a současně dospěl k témuž závěru, že žalobkyně svým intenzivním protiprávním a účelovým jednáním zapříčinila zrušení svého pobytového oprávnění, přičemž i její legální pobyt (povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem České republiky) byl získán za slibovanou úplatu, tudíž zcela účelově. Žalovaný podotkl, že neoprávněný pobyt žalobkyně skutečně trval v řádu dnů a že se žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu k vyřešení své pobytové situace, přesto je toho názoru, že ani tyto skutečnosti nepřevažují nad závažným jednáním, kterého se žalobkyně dopustila tím, že pobývala na území neoprávněně a zároveň opakovaně porušila právní

předpis. Žalovaný se tedy se všemi odvolacími námitkami žalobkyně řádně vypořádal, přičemž zdejší soud s odůvodněním napadeného rozhodnutí plně souhlasí. Z uvedených důvodů nejsou důvodné námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

19. Závěrem soud odkazuje na skutečnost, že správní vyhoštění ve smyslu § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval, nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, nýbrž správním rozhodnutím, opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018 č.j. 8 Azs 164/2017-42). Soud podotýká, že ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží, či nikoli (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]). V daném případě pak ke splnění podmínek pro uložení správního vyhoštění bezesbytku došlo, přičemž ze shora uvedených důvodů toto opatření není ani nepřiměřené dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ani jím nedochází k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
20. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Praha 4. července 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.